

Okkara størsti veikleiki eru vit sjálvir

Spælandi venjarin hjá H71, Hans Guðmundsson, hevur seinastu tvey árin sett sín heilt serstaka dóm á føroysku hondbóltskappingina. Íslendingurin, sum hevur livað eina tilveru sum yrkisleikari í Spania, heldur H71 hava góðar møguleikar fyri at vinna føroyameistarateitið fyri fyrstu ferð í stuttu søgu felagsins

EMIL L. JACOBSEN
ALVUR HARALDSEN

Hann hevur verið yrkis-hondbóltsleikari í Spania og í Íslandi, hevur spælt 40 A-landsdystir fyri Ísland og eitur fleiri met, bæði í sponskum og íslenskum hondbóltsi. Í dag er hann spælandi venjari hjá H71, sum er hondbóltsliðið hjá Hoyvíkuni.

Hans Guðmundsson var millum teir fyrstu av teimum almsamt fleiri útlendingunum, sum eru í føroysku hondbóltskappingini, og fáir munnu hava gjørt so nógv vart við seg sum hann.

H71 hevur ongantíð verið mett sum nakað stórt felag í mun til tey meira síðvandu Kyndil og Neistin úr Havn, VÍF úr Vestmanna og StÍF av Ströndum. Felagið er ungt – sum navnð sigur stovnað í 1971 – og fram til seinasta kappingarár hevði felagið ongantíð vunnið nakað í føroyskum hondbóltsi.

Men hetta broyttist í kappingini 1997/98, tá hoyvíksliðið vann steypakappingina og eisini lá væl fyri í landskappingini, har teir endaðu á einum triðja plássi.

Høvuðsorsøkin til hesa framgongdina man vera júst Hans Guðmundsson, sum hevur lyft H71-liðið upp á sama stóði sum eitthvørt annað lið í deildini. Besta dømið um hetta er sum nevnt steypasigurin í fjør, og í landskappingini higartil í ár hevur H71 vunnið bæði á Kyndli og VÍF.

Men hvør er Hans Guðmundsson so? Vit hittu hann á loftinum í Café Natúr mikukvöldið. Stutt frammundan hevði H71 verið heppið at fáa javnleik móti KÍF, sum liggur í niðara enda á stigatalvuni, og Hans hevði sjálvur tryggjað teimum javnleikum við einum sjáldsomum máli í seinastu sekundunum av dystinum.

Vit bóðu Hans greiða frá síni tíð sum hondbóltsleikari.

– Eg havi spælt hondbólt síðani eg var 9 ára gamal, og øll ungdomsárin spældi eg við FH, sum er liðið av Hafnarfirði, haðani eg eri ættaður. Í 1985 fór eg so til Spania, har eg fyrst spældi

við einum liði, ið æt Marlboro Canteras, men skjótt skifti eg til eitt annað felag, sum æt Maritim. Síðani var eg aftur í Íslandi í trý ár, áðrenn eg fór aftur til Maritim, sum nú æt Puerto Cruz, greiðir Hans Guðmundsson frá.

Tíðina í Spania var Hans Guðmundsson fulltíðar hondbóltsleikari, og hetta var ein spennandi tíð. Tá vit spyrja, um hetta var hæddarpunktið í hansara yrkisleið sum hondbóltsleikari, svarar hann, at tað var tað upp á nógvvar máttar.

– Tá tú hugsar um livisstøðið, má eg siga ja. Fyrsta árið buði eg í eini góðari íbúð, har eg hevði atgongd til triggjar svimjihyljar og fyra tennisvøllir. Men eg hevði kortini ikki hug at búgva har, so eg flutti í eini stór hús í trimum hæddum, har eg enná hevði mín egna gartnara. So á tann hátt má sigast, at tað er tað hægsta, eg havi rokkið, sigur H71-venjarin.

– Tað var sum ein Hollywood-filmur. Felagið var ríkt, men tó ikki so ríkt sum eitt nú Barcelona, har allir spælarnir eru fulltíðar yrkisleikarar. Í Maritim vóru vit bert tveir-tríggir, sum fingur reidjan pening fyrri at spæla, og tað var ikki í nær námdum so nógv sum teir hjá Barcelon.

Hans Guðmundsson fór fyrstu ferð til Spania í byrjanini av august mánaði 1985 til felagið Canteras, sum helt til í Las Palmas, og sum spældi í bestu sponsku deildini. Tað gekk væl, og hann gjørdi vart við seg beinanvegin. Men venjarin hevði ein heldur lægjan hugsunnarhátt, og tað elvdi til, at hann skifti felag rættliliga skjótt.

– Vit vandu hart at byrja við og fóru síðani á ferð runt um alt Spania, har vit í tveir vikur spældu venjingardystir og lutuðu í smærri kappingum. Eg var toppskjútti í øllum teimum kappingunum, men í seinasta dystinum, áðrenn vit skuldu heim aftur, tá landskappingin byrjaði, bleiv eg skaddur. Eg fór í kontraallop og bleiv tikin í armin, so eg forstrekti ein vøddu heilt frá nakkanum niður í ryggin, greiðir Hans frá.

– Eg var skaddur, men felagið segði sum so, at eftirsum eg fékk lön frá teimum, noyddist eg eisini at spæla. Tað gjørdi eg so, hóast eg ikki fékk skotið og nóg illa loftað heldur. Í fyrsta landskappingardystinum skeyt eg tvey mál – við vinstur hond, og soleiðis gekk tað frameftir.

Canteras tapti triggjar teir fyrstu dystirnar, men tað gekk framá hjá Hans, og í fjórða dystinum móti Tenerife taptu teir við einum máli, og her skeyt Hans sjeið mál. Maðurin, sum hevði verið toppskjútti í fyrrikingunum til landskappingina, var um at koma fyrri seg, og av tí sama gekk tað eisini framá hjá liðnum. Men í fimta dystinum, sum var á útivølli móti Santander, varð hann settur av liðnum!

– Eg veit ikki hví venjarin setti meg av, nú tað var farið at ganga rætta vegin aftur hjá mær. Fólk skiltu heldur einki og vóru í óðini inn á venjaran. Á vegnum heim aftur úr Santander boðaði formaðurin í felagnum frá, at eingin venjing var dagin eftir, men at fundur skuldi vera klokkan átta um morgunin, har bæði spælarnar og venjarar vóruð kallaðir inn.

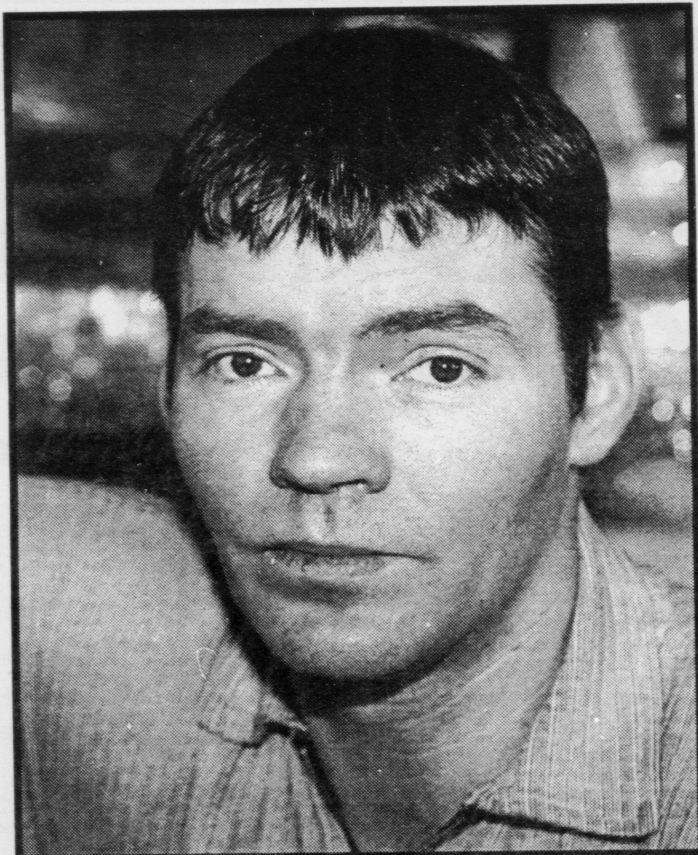
Nevndin í felagnum Canteras var rættliliga væl mannað. 20 limir vóru í nevndini, sum fyrst kallaði venjaran og síðani Hans inn.

Segði sína hugsan

– Eg minnst týðiliga, at eg sat við eitt langt bord einsamallur øðrumegin, meðan teir 20 nevndarlímenn sótu hinumegin. Har fekk eg at vita, at sáttmálin við meg bleiv uppsagdur.

Hans sigur, at tá hann fekk hetta at vita, hevði hann einki at missa og segði tí sína hjartans meining um venjaran – teir vandu tvær ferðir um dagin og runnu 10 kilometrar hvønn dag, og tað helt Hans ikki vera serliga skilagott.

– Eg fór heim, og ein tíma seinni kom formaðurin heim til mín og bað meg verða verandi. Tað hevði eg ikki so góðan hug til, men tað endaði tað so við kortini, og soleiðis gingu tvær vikur. So kom forsetin aftur og segði, at teir ikki fingur nakr-

– Styrkin hjá okkum er, at vit hava spælarnar á øllum plássum, sum kunnu skora mál – og ikki bert teir fyrstu seks, sum byrja inni, men eini triggir-fýra á bonkinum, sum allir kundu komið á so at siga øll hini liðini í landinum. Vit hava tveir sera góðar málmenn, og eftir mínum tykki hava vit eisini bestu verju í landinum, heldur Hans Guðmundsson, spælandi venjari hjá H71

an nýggjan venjara, tí teir ikki funnu nakran, sum var skikkaður til starvið. Og so var eingin framtíð hjá mær í felagnum.

Um hetta mundið spældu tveir aðrir íslendingar í Maritim frá Tenerife. Teir høvdu fyrr sett seg í samband við Hans og biðði hann komið og spælt við teirra felag.

– Eg ringdi til teir og segði, at eg hevði hug at koma. Maritim spældi í næstbestu deildini, so fróttarliga var tað eitt afturstig. Men hinvegin fekk eg ein betri sáttmála við Maritim, enn eg hevði havt við Canteras, og eg treivst eisini nógv betur her, so tað iðraði eg meg ikki um.

Samstarv millum Hans Guðmundsson og Maritim stóð við í tvey ár, áðrenn hann fór heim aftur til Íslands, har hann komandi trý árin spældi við KR og Breiðablik.

Men í 1989 var aftur boð eftir honum úr Tenerife, og hann fór niður aftur og spældi eitt ár afturat við felagnum, sum nú æt Puerto Cruz (í Spania hava liðini nývæn eftir sponsorum – Maritim er ein týsk hotellketa, og Puerto Cruz er navnið á býnum, haðani liðið kom. Tá var tað býráðið, sum var sponsurur hjá liðnum).

Fyrru ferð, Hans spældi við Maritim, flutti liðið upp í bestu deildini, men so fór Hans aftur til Íslands. Síðani

flutti liðið niður aftur, men kappingarárið 1989/90, tá Hans var við aftur, flutti liðið upp aftur í bestu deildina. Men aftur hesaferð valdi Hans at fara aftur til Íslands.

– Hví vart tú ikki verandi, tá tú treivst væl og hevði góðan lön?

– Eg veit ikki rættliliga. Eg hevði tað gott har, men eg vildi nokk bara sleppa heim. Nei, eg veit ikki rættliliga, men hatta er nokkso typiskt fyri meg, haldi eg. Eg hevði onga veruliga orsøk til tað, men fór kortini, sigur Hans.

Kappingarárið 1991/92 var Hans aftur í barn dómsfelagnum FH, sum hann var við til at gera til bæði meistara og steypavinnara hetta kappingarárið. Síðani gekk leiðin til HK, KA av Akureyri, aftur FH, ÍR og í 1997 H71.

– Hvussu kom sambandið millum teg og H71 so í lag?

– H71 ringdi til mín og spurdi seg fyri, um eg hevði hug at verða venjari hjá teimum. At byrja við hevði tað ikki mín áhuga, hóast teir ringdu triggjar ferðir. Teir bjóðuðu mær at koma til Føroyar eitt vikuskifti bara at prátta saman, og at enda hugsaði eg sum so, at ok, eg havi ongantíð verið í Føroyum, so hví ikki royna tað, bara til stuttleika.

Tað var í august 1996, at Hans kom til Føroyar fyrstu ferð. Tað var av fyrstan tveir ikki ætlanin, at hann sjálvur skuldi spæla, men bert

skuldi vera venjari.

– Ætlanin var upprunnaliga, at eg skuldi vera venjari og arbeiða á Skipasmiðjuni, men tað hóvaði mær lítið, tí eg var ikki júst vanur við slíkt arbeiði, greiðir Hans frá um fyrsta fundin millum seg og H71.

– Eg hugsaði sum so, at tað var ein hugnaligur fundur, men at eg var longu á veg aftur til Íslands. Men so kom Óli Samró til mín og spurdi meg, hvat eg hevði arbeitt við fyrr. Eg greiddi honum frá, at eg hevði arbeitt sum lögreglu-maður (Hans er útbúgvinn lögreglu-maður), sjálvstøðugur solumaður, og at eg hevði átt eina café í Íslandi. Og so endaði tað við, at eg bleiv leiðari av Café Natúr, sigur hann.

Skuldi ikki spæla sjálvur

– Tá eg kom til H71, visti eg næstan einki um felagið ella spælarnar á liðnum. Fremsta ambíónin hjá mær var tá – og er tað framvegis – at gera H71-spælarnar betri, tá eg fari, enn teir vóru, tá eg kom. Meiningin var ikki, at eg skuldi spæla við sjálvur, men tá Halgr Dal Olesen bleiv skaddur í knønum, sá eg, at eg noyddist at taka meira ábyrgd sjálvur, sigur Hans Guðmundsson.

– Vit vunnu steypakappingina í fjør, men annars var eg eitt sindur vónbrutin, tí eg haldi, at vit kundu gjørt